

Arrest

nr. 294 728 van 26 september 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONCALVES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 september 2023 houdende bevel tot terughouding.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van resp. 24 en 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONCALVES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt met een vlucht komende uit Oran (Algerije) op 15 september 2023 aan op Brussel Nationale Luchthaven.

1.2. Naar aanleiding van de grenscontrole wordt hem de toegang tot het grondgebied ontzegd en wordt een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 15 SEP. 2023 om 09.26 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU. NAT., werd door ondergetekende, (...) Eerste inspecteur

de heer / mevrouw :

naam [...]

geboren op [...] te Brussel geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Algerije wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Algerije nummer (...)

afgegeven te Brussel op : (...)

houder van het visum nr. / van het type / afgegeven door /

geldig van / tot /

voor een duur van / dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Oran met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Betrokkenen reist enkel met zijn Algerijns Paspoort zonder visum in dat reisdocument. Betrokkene zijn Algerijnse nationaliteit is visumplichtig voor binnenkomst. Betrokkene bezit een Belgische verblijfskaart type E+ met vermelding nationaliteit “Frankrijk” maar er is geen enkel bewijs dat betrokkene effectief de Franse nationaliteit bezit. (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

(...)

Opmerkingen: De E+ kaart met nummer Bxxx wordt ingetrokken”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient tegen de bestreden beslissing een eerste verzoekschrift in op 24 september 2023 (gekend onder rolnummer 300 988). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op 25 september 2023 (gekend onder rolnummer 301 063). In een begeleidende e-mail meldt de advocate van de verzoekende partij dat het eerste verzoekschrift een verkeerde versie betreft.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. 300 988 en nr. 301 063 van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het

verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, in casu het verzoekschrift met rolnummer 301 063, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij. De advocate van de verzoekende partij bevestigt dat het rolnummer 301 063 het verzoekschrift betreft dat zij behandeld wil zien.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 301 063 en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 300 988.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2. MOYEN D’ANNULATION

2.1. Premier Moyen pris de la violation

- De l'article 3, alinéa 1er et 2 de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
- Du devoir de minutie et de prudence en tant que composante du principe de bonne administration ;

- De l'article 8 de la Convention européenne des droits l'homme ;

En ce que, la partie adverse a adopté une décision de refoulement à l'égard de la partie requérante sans avoir pris en compte l'ensemble des éléments de la cause et à chercher l'ensemble des informations utiles,

Alors que, qu'avant l'adoption de toute décision, toute autorité administrative doit faire preuve de prudence et de minutie, en cherchant l'ensemble des éléments de la cause et en les prenant en compte;

Considérant que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

De plus votre conseil a déjà rappelé que « Dans le cadre du contrôle de légalité qu'il est appelé à exercer en présence d'un recours semblable à celui de l'espèce, il incombe au Conseil de vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation. Il n'est, en revanche, pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente.

En vertu de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « [L]a motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et « [e]lle doit être adéquate. »

Le Conseil rappelle que le but de la motivation formelle des actes administratifs est, notamment, de permettre aux intéressés d'exercer en toute connaissance de cause les recours que la loi met à leur disposition, que l'autorité administrative viole l'obligation de motivation en plaçant l'administré dans l'impossibilité de vérifier l'exactitude des motifs de la décision attaquée (en ce sens, C.E. arrêt n° 161.377 du 19 juillet 2006) et que, par ailleurs, tout acte administratif doit reposer sur des « motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif » (en ce sens, C.E., arrêt n°143.064 du 13 avril 2005). » (arrêt CCE n° 276 673 du 30 août 2022) ; »

Considérant que la motivation la décision querellée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante n'a pas de document d'identité française ;
- On ne peut prouver sa nationalité française,
- En conséquence, la partie requérante n'aurait pas les documents nécessaires pour pouvoir entrer sur le territoire du Royaume ;

Considérant que la partie requérante s'est vue délivrer un titre de séjour par les autorités belges dont une carte e+ depuis le 5 mai 2011 ;

Que la nationalité française de la partie requérante n'a pas été perdue ;

Qu'« Est français l'enfant dont l'un des parents au moins est français." article 18 : https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006070721/LEGISCTA000006117612/ ».

Que le titre de séjour belge de la partie requérante n'a pas été retiré/annulé ;

Que sa nationalité française n'est pas remise en doute sur base des registres de la population et national ;

Que son registre national indique en effet qu'il est français et il a son séjour carte e+ depuis le 5 mai 2011 ;

Que la Belgique lui a attribué sa nationalité puisque ses parents sont français ;

Que son titre belge actuel est valide jusqu'au 29 Janvier 2026 ;

Qu'il a toujours voyagé par le passé à l'aide de ce seul document d'identité comme le démontre les cachets sur son passeport ; Que les services de police de Charleroi ne lui ont jamais fait de remarque ;

Que le requérant ne comprend pas pourquoi sa nationalité française est remise en doute de sorte que la motivation de la décision manque en droit quant à ce ;

Que la décision de la défenderesse manque de proportionnalité vu les éléments de la cause ;

Qu'il s'agit d'une décision de principe et de donner une leçon au requérant ;

Qu'il a compris celle-ci puisque les démarches sont en cours auprès du poste diplomatique français ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

Considérant que la partie requérante vit en Belgique depuis sa naissance et y a établi le centre de ses intérêts ;

Qu'elle n'a jamais résidé dans aucun autre pays ;

Que l'article 8 de la CEDH dispose que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que le droit à la vie privée et familiale est également protégé par l'article 22 de la Constitution ; ainsi selon le Conseil d'Etat, le fait de refuser un titre de séjour et de délivrer un ordre de quitter le territoire à une ressortissante syrienne venue rejoindre sa soeur en Belgique est constitutive d'une atteinte à l'article 8 de la Convention EDH (C.E., arrêt n° 100.587 du 7 novembre 2001) ;

Que la Cour EDH donne une acceptation large à la vie privée: « La Cour ne juge ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée" comme excluant les activités professionnelles ou commerciales: après tout, c'est dans leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur.» (CEDH, arrêt Niemietz c. / Allemagne, requête n°13710/88 du 16 décembre 1992, § 29) ;

Que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside un élément positif que la Cour EDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, § 95) ;

Que la partie adverse se devait, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'aucune analyse des conséquences que la décision querellée aurait sur la partie requérante n'a été faite par la partie adverse ;

Que le requérant a ses membres de familles vivant en Belgique outre qu'il s'agit de son lieu de naissance ;

Qu'en conséquence, il ne peut pas être considérée que la décision querellée est proportionnée au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé"

3.2.2. Verzoeker voert in zijn middel aan dat hij wel degelijk beschikte over een geldig paspoort en een Belgische E+ kaart die geldig is tot 29 januari 2026.

3.2.3. In de huidige zaak is niet betwist dat verzoeker aan de grensdoorlaatpost een Algerijns paspoort op zijn naam voorlegde evenals een Belgische E+ kaart. Verzoekers E+ kaart vermeldt in casu dat de houder over de Franse nationaliteit beschikt.

Algerijnse staatsburgers zijn, overeenkomstig bijlage I bij de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderworpen aan de visumplicht bij het overschrijden van de buitengrenzen van de Europese Unie.

Artikel 6.1.c. van de Schengengrenscodex bepaalt dat onderdanen van derde landen die onderworpen zijn aan de visumplicht, daarvan zijn vrijgesteld indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning. Onderdanen van een derde land dienen in dat geval een geldig paspoort voor te leggen, samen met een geldige verblijfskaart.

Overeenkomstig bijlage 8bis bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: het

vreemdelingenbesluit), betreft een "E+ kaart" het verblijfsdocument afgegeven aan burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk verblijven in het kader van een verblijf van meer dan drie maanden ("duurzaam verblijf"). Naar luid van artikel 55 van het vreemdelingenbesluit wordt dit document enkel afgegeven aan burgers van de Unie. Een onderdaan van een derde land kan bijgevolg geen houder zijn van een E+ kaart.

Daarnaast merkt de Raad op dat een Belgische verblijfskaart er niet toe kan strekken de ware nationaliteit van de betrokken vreemdeling vast te stellen. De nationaliteit van een persoon wordt in beginsel vastgesteld aan de hand van een geldig paspoort, een identiteitskaart, een bewijs van nationaliteit, of een ander document dat uitgaat van de staat waar de persoon de nationaliteit van heeft.

Artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Unieburger die niet over een geldig paspoort of een geldige identiteitskaart beschikt, de mogelijkheid heeft om "op een andere wijze" te laten vaststellen dat hij over het recht op vrij verkeer beschikt.

In de uiteenzetting van het middel poogt verzoeker aan te tonen dat hij wel over de Franse nationaliteit beschikt. Hij wijst op artikel 18 van de Franse nationaliteitswetgeving, wat, samen met het feit dat zijn ouders de Franse nationaliteit hebben, tot gevolg moet hebben dat verzoeker eveneens de Franse nationaliteit heeft. Hiermee maakt verzoeker echt nog niet aannemelijk dat de Franse autoriteiten verzoeker erkennen als Frans staatsburger. Verzoekers uiteenzetting bevat dan ook geen begin van bewijs dat hij daadwerkelijk de Franse nationaliteit heeft. Meer nog, in het administratief dossier bevindt zich e-mail communicatie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het Franse consulaat te Brussel, waarbij het Franse consulaat verklaarde:

"Nous avons été contactée la semaine par une proche et avons déjà effectué des recherches. Pour nous l'intéressé ne peut se prévaloir de la nationalité française en l'absence d'un acte de naissance français transcrit ou dressé et aucun document français (carte d'identité ou passeport) ne lui a été délivré. Par contre nous nous étonnons qu'il soit en possession d'une carte de séjour belge faisant état de la nationalité française (voir PJ) Pourriez-vous nous éclairer sur ce point (carte fausse) ?"

Vrije vertaald:

"We werden deze week gecontacteerd door een naaste en hebben reeds opzoeken kunnen uitvoeren. Volgens ons kan betrokkene zich niet op de Franse nationaliteit beroepen, bij gebrek aan Franse geboorteakte (overgeschreven of opgesteld) en bij gebrek aan enig ander Frans document (identiteitskaart of paspoort) dat hem zou zijn afgeleverd. In tegendeel verwondert het ons dat betrokkene in het bezit zou zijn van een Belgische verblijfskaart waarop vermeld staat dat hij de Franse nationaliteit zou bezitten. (...) Zou u ons meer uitleg kunnen verschaffen (valse kaart)?"

Hierop gewezen ter terechtzitting, formuleert de advocate van verzoeker ter terechtzitting geen opmerkingen.

3.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker de aangevoerde schending van het gezins- en privéleven niet concreet duidt. De Raad merkt op dat de voorziene maatregel steun vindt in een wettelijke bepaling (artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) en dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid de bescherming van de openbare orde tot doel heeft. Aldus beantwoordt de bestreden beslissing aan de door artikel 8.2. van het EVRM vereiste voorwaarden van legaliteit en legitimiteit. Verzoeker laat na aan te tonen dat de maatregel in casu disproportioneel zou zijn.

3.2.5. Het middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs RvV X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnr. RvV X

Artikel 3

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT